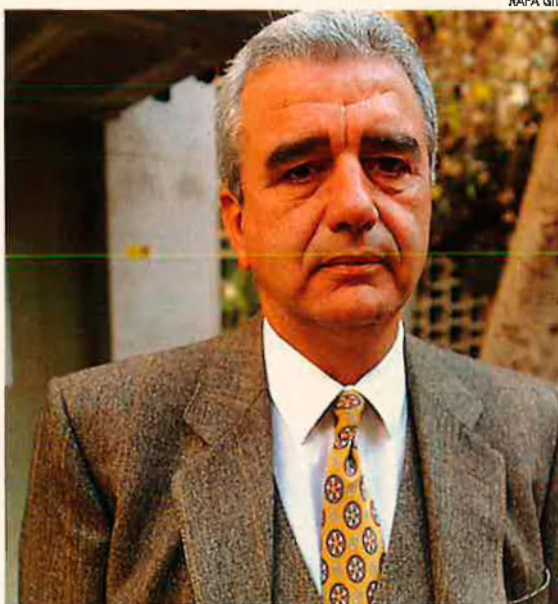

Roig i Mendoza: odi i admiració

Segons Paco Lloret, el València ha de desempallegar-se dels seus referents actuals, Barça i Madrid, si vol forjar-se un futur propi.

Aquesta barreja de sentiments aparentment contradictòria no és nova en el món del futbol. El president del València veu en el seu col·lega madrileny l'exemple d'una trajectòria triomfant amb les cinc lligues guanyades i la sexta en projecte. També, supose, li ha d'agradar la capacitat de Mendoza per aferrar-se a un càrrec quan ha arribat la sequera de títols i l'oposició, amb la inestimable col·laboració d'alguns mitjans de comunicació que li han declarat la guerra sense treva. Les vaques magres han aguditzat l'enginy d'un home que en l'adversitat ha sabut mantenir-se en el poder.

Però Roig, home lluitador, acostumat a la baralla cos a cos i a qui li agradaria algun dia poder presentar un palmarès semblant, encara que només fóra per aproximació al de Mendoza, no està disposat que li vinguen amb provocacions i molt menys amb fanfarronades. En aquest cas, recorre a la seua artilleria pesant i es planta ferm. Roig no ho dubta i planteja la qüestió com un conflicte entre el centre i la perifèria, recorda els greuges comparatius, començant pel tren d'alta velocitat i acabant per la Nacional III. Si Mendoza vol guerra la

Paco Roig. El president del València CF ha denunciat les finances del Reial Madrid.

tindrà, per Roig no ha de quedar. De moment ja se n'ha eixit amb la seua i ha renovat Pedja Mijatovic, tot i que l'operació li ha eixit per un ull de la cara i necessàriament ha d'afectar la tresoreria del club del Mestalla. Però per diners no ha de ser, o siga que el Reial Madrid es queda amb les ganes de tenir el montenegrí, a qui per cert va desesti-

mar fa un parell d'anys quan li l'oferien. Paco Roig juga fort i si damunt li donen arguments per a tornar-les, més encara.

Crec que encara vivim el primer capítol d'un contenciós que pot continuar amb una successió d'interferències entre els dos clubs, amb la intenció de desestabilitzar més que de vetllar pels propis interessos. Ja es veurà, perquè tampoc seria estrany que d'ací a uns dies els dos presidents s'abraçaren i es manifestaren perplexos quan algú els preguntés pels seus enfrontaments. Això forma part d'un guió que alguns ja ens sabem de memòria.

Roig, com altres presidents del València, amb les excepcions corresponents, es mira en l'espill del Reial Madrid i del Barça. Són els seus objectius a batre. Aquesta fixació històrica per desbancar-los de l'hegemonia té el risc de portar el València a situacions extremes. Als equips més poderosos, encara que el Reial Madrid ha perdut liquiditat i crèdit en els bancs, no se'ls ha de plantar cara amb les mateixes armes. Altres equips han guanyat títols i han donat satisfaccions seguint pel seu propi camí. Veurem si el València el troba. **Paco Lloret**

El fons de garantia es mou

El Fondo de Garantía de Depósitos reclamarà, finalment, una part dels diners desfalcats per Mario Conde, acció que centra l'opinió de Fabià Estapé.

Ja feia temps que una inquietud més o menys sorollosa desficiava els mitjans de la capital del regne o de l'estat, vista la indiferència d'un organisme tan sensible com el Fondo de Garantía de Depósitos, del Banc d'Espanya, sobre les derivacions d'aquell sorollós dia 28 de desembre del 1993,

quan va tenir lloc la intervenció del Banesto, amb la destitució subsegüent de l'*star* Mario Conde Conde i del seu consell d'administració. Recordin els desmemoriats que els serveis del Banc d'Espanya, després de mesos d'estudis, havien descobert un *forat* de 605.000 milions de pessetes. Tot això mentre el

senyor Conde i la seva *troupe* feien la llançadora amb Nova York per trobar la petita suma suara esmentada al gran banc J. P. Morgan. Potser recordaran que les cartes d'intencions de Morgan, adreçades al governador del Banc d'Espanya, no anaven més enllà d'un Christmas...

Però ara, ja subhastat Banesto –en poder del Santander, que passa a ser el primer banc privat espanyol– resten per aclarir un munt de coses. La responsabilitat personal de Mario Conde Conde, que ha donat lloc a l'obertura d'un expedient que també afectarà els seus antics consellers. A mi, el que em preocupava, i em preocupa, és l'actitud del Fondo de Garantía de Depósitos, que alimentem entre tots. I no deien res. Ara hi ha notícies. El Fondo "se personará en los próximos días como acusación particular en el caso Banesto y actuará para reclamar a los antiguos gestores los quebrantos provocados por su gestión". De moment, la llesca reclama-

da pel Fondo és modesta. El jutge García-Castellón –que Conde ha maldat per fer substituir– ha trobat més que provada l'apropiació indeguda i l'estafa de 7.000 milions de pessetes que van determinar, un bon dia, que Mario Conde i el seu fidel Arturo Romaní anessin a pernoctar durant uns dies a Alcalá-Meco.

Ara els serveis, tan eficients, del Fondo estudien el total de perjudicis. Sanjar Banesto va costar 285.000 milions de pessetes; se n'hi han d'afegir 41.000 milions deguts al cost financer del crèdit de 315.000 milions de pessetes concedits a l'entitat. Una vegada deduïts els 133.458 milions de pessetes que el

Santander va pagar pel Banesto, el cost total per al Fondo de Garantía de Depósitos ha estat de 192.542 milions de pessetes.

L'actual president de Banesto, Alfredo Saena manifestava, en la darrera Junta General d'Accionistes, que el nou Banc també es presentarà a la causa. No deixin d'afegir-hi una quinzena d'acusacions particulars.

I a mi, que m'asseguren que el senyor Conde pensa escriure un altre totxo com *El sistema!* Però, mirin, ja és bo que, si tenim institucions com el Fondo de Garantía de Depósitos, alimentades amb les nostres butxaques, actuïn sense miraments.

Fabià Estapé

S'han posat dels nervis

Manuel S. Jardí assenyala la indecisió d'una gran part de l'electorat com un dels factors que marcaran la campanya a la Generalitat valenciana.

Passa com a la tardor, que l'atmosfera té alguna cosa especial que fa preveure la tempesta unes hores abans que el cel s'ompliga de núvols i descarregue. Aquestes vespres del 28 del maig, els senyals tampoc no passen desapercebuts. Els militants, càrrecs i simpatitzants de cada partit mostren unes cares que, per poc que t'hi fixes, porten la marca del dia després. La banca, per exemple, ja ha dictat sentència. En aquesta ocasió, hi haurà més crèdit per al PP que no per al PSOE. Ací, mentre la dreta que representen Zaplana, Barberà i companyia van pel carrer i pels actes públics amb el posat dels guanyadors, a falta només d'omplir el tràmit de les urnes, al PSPV ocorre justament el contrari. Segons amb qui parles, trobes una organització que funciona per la inèrcia, o un vaixell a la deriva i sense oficialitat que guie la

Eduardo Zaplana, candidat a president de la Generalitat. Els populars aspiren a desbancar els socialistes.

tripulació. Qui s'havia d'imaginar, fa quatre o sis anys, que a l'aula de la Facultat d'Econòmiques on pronunciaria una conferència el president de la Generalitat, hi hauria, tal com s'apreciava a la fotografia d'un diari, vuit o deu deus buits? I no obstant, el peix no

està venut. Hi ha un detall que altera les previsions dels partits, que ara només tenen ulls per als sondatges d'opinió. Hi ha massa electors que no han expressat a qui votaran. Els indecisos.

El PP intenta captar l'electorat del contrari, amb tot un catàleg de cants de sirena per escampar la por: no hi haurà colps baixos als pensionistes, el valencià serà obligatori, etc. El que calga dir i on calga dir-ho. El PSPV navega entre la maquinària rovellada del partit i els que aposten per rendibilitzar la gestió més vendible del Consell. D'uns anys ençà es multipliquen, a voltes injustament, les compareixences de cada conseller. Aquesta mateixa setmana, els socialistes tindran l'última enquesta. Coneixeran els efectes de l'atemptat contra Aznar. Però els interrogants seguiran fins l'escrutini. Garantirà González Lizondo l'èxit